

Arrest

nr. 209 117 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 2 december 2015 asiel aan.

Op 15 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 7 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 20 maart 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U heeft heel uw leven in het dorp Shamshapoor (district Sukhrhod, provincie Nangarhar) gewoond. U bent ongeschoold en werkte als landbouwer. Uw oudste broer, M. A. (...), werkte bij de President Protective Service (PPS) in Kabul.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban naar uw huis. Enkele talibanaanhangers spraken met uw moeder. Ze waren te weten gekomen dat uw oudste broer voor de president werkte en eisten dat u zich zou aansluiten bij hen om de jihad te voeren. Gedurende vijf à tien dagen kwamen ze alle avonden naar uw huis. Ze noemden u een heiden en een afvallige. Ook vielen er geweschoten. Nadien kwamen ze enkele keren met tussenpozen van drie à vier dagen. Vijftien tot twintig dagen later bent u naar het huis van uw buur gegaan, waar u vijf nachten verbleven heeft. Daarna heeft u tien dagen in het naburige dorp Molumkhel verbleven bij uw oom. Ondertussen bleven de talibs langs komen bij u thuis. Uw moeder besliste dat u voor uw veiligheid Afghanistan moest verlaten omdat de taliban in het verleden al ongehoorzame dorpelingen vermoord had. U verliet Afghanistan rond oktober 2015. Na een reis van ongeveer twee maanden vroeg u op 2 december 2015 in België asiel aan.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u volgende originele documenten neer: uw taskara, de taskara van uw broer, de PPS-kaart van uw broer, een opleidingscertificaat van uw broer en de briefomslag waarin deze documenten naar u werden opgestuurd.

Op 15 mei 2017 nam het CGVS voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 mei 2017. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2017. Op 7 maart 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht zodat u niet heeft aangetoond dat u uw land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De RvV vernietigde echter de bestreden beslissing van het CGVS omdat er enerzijds geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in het district Surkhrod, uw district van herkomst, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in uw dorp van herkomst niet kon worden beoordeeld en anderzijds het de RvV tevens aan de noodzakelijke informatie ontbrak om na te gaan of er desgevallend voor u een vestigingsalternatief voorhanden was.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Zoals uiteengezet in haar arrest van 7 maart 2018 (arrestnr. 200 801) bevestigde de RvV dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht zodat u niet heeft aangetoond dat u uw land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling die de RvV stelde in het kader van uw asielrelaas luidde als volgt:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omwille van (i) verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn asielrelaas, meer bepaald (1) over het feit of zijn moeder de talibanleden al dan niet uitnodigde het huis te betreden en het huis te doorzoeken, (2) omtrent het aantal bezoeken die de taliban aan het huis zouden hebben gebracht, (3) aangaande het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen en (4) of de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan nog bezoeken aan het huis zouden hebben gebracht; (ii) verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de Afghaanse context, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan vermits het weinig plausibel is dat de taliban, wanneer ze in totaal tien tot twintig keer langsgaan bij een jongeman uit een regeringsgezinde familie, die zagezegd nooit thuis is maar zich verschuilt in de schuur, ervan uitgaan dat deze persoon zich wel zal aansluiten bij haar rangen; (iii) de wijze waarop de taliban verzoeker, afkomstig uit een regeringsgezinde familie, poogde te rekruteren evenmin aannemelijk is en niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie; (iv) verzoekers gedrag evenmin in overeenstemming is met iemand die bedreigd wordt door de taliban; (v) verzoeker er bovendien niet in slaagt de vele bezoeken van de taliban aannemelijk te maken nu hij hieromtrent vage, lacuneuze en korte verklaringen over aflegt; (vi) verzoekers algemene geloofwaardigheid geschaad wordt door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen enerzijds en de informatie die is terug te vinden op Facebookprofielen van hemzelf en zijn broers F., M. A. en Ah. R. anderzijds en (vii) de werkzaamheden van verzoekers broer voor het presidentieel bureau geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vervolgingsfeiten en uitgebreider aan die van zijn familie en hij geen zicht biedt op zijn eigen profiel, zijn woonplaats en de verblijfplaatsen en profielen van zijn broers.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 mei 2017 (CG nr. 1535592), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij door de taliban vervolgd zou worden omwille van zijn weigering om zich bij hen aan te sluiten om de jihad te voeren.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt vooreerst op goede gronden dat verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties opvallen in verzoekers asielrelaas, meer bepaald (1) over het feit of zijn moeder de talibanleden al dan niet uitnodigde het huis te betreden en het huis te doorzoeken, (2) omtrent het aantal bezoeken die de taliban aan het huis zouden hebben gebracht, (3) aangaande het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen en (4) of de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan nog bezoeken aan het huis zouden hebben gebracht.

Met het betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn woorden ten onrechte letterlijk genomen heeft als zou zijn moeder de taliban hebben uitgenodigd om de woning te doorzoeken, nu hij bedoelde dat zijn moeder tegen de taliban gezegd had dat zij niets of niemand verborgen hield in haar huis, doch geenszins dat zijn moeder de deur voor de taliban zou hebben opengesteld en hen met open armen uitgenodigd zou hebben om de woning te betreden, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere post-factumverklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Waar verzoeker de incoherenties in zijn verklaringen aangaande het tijdstip waarop hij Afghanistan heeft verlaten poogt te vergoelijken stellende dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om uiterst kort en bondig te zijn, dient erop gewezen dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins ontslaat van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij zich vergist heeft omtrent het exacte aantal bezoeken van de taliban en de precieze tijdstippen van deze bezoeken, dat hij immers onvoorbereid naar de interview was gegaan en pas later beseftte dat hij voorafgaandelijk de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven best op een rijtje had gezet om zijn relaas op die manier meer coherent te kunnen weergeven, beperkt hij zich in wezen tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het maken van persoonlijke vergoelijkningen en het uiten van postfactumverklaringen, waarmee hij evenwel niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Alwaar verzoeker betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet aanzien kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet voldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, dient er vooreerst op gewezen dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Afghanistan, met name de bezoeken van de taliban aan zijn woning, de periode tussen deze bezoeken en zijn vlucht uit Afghanistan en de vaststelling of de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan nog een bezoek aan verzoekers woning hebben gebracht, geenszins details betreffen doch essentiële elementen uitmaken van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag verwacht worden dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate. Overigens dient erop gewezen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen geenszins de enige reden vormt waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is, doch slechts een deel daarvan betreft. Het zijn daarnaast het geheel van de onlogische en vage verklaringen, verzoekers houding en de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de Facebookprofielen van hemzelf en deze van zijn broers op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het relaas wordt ondermijnd.

In zoverre verzoeker ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen er op wijst dat hij traumatische ervaringen heeft opgelopen in Afghanistan en dat het algemeen geweten is dat traumatische ervaringen bij een mens kunnen leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de

bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Evenmin kan verzoekers beweerd gebrek aan scholing, noch zijn relatief jeugdige leeftijd een afdoende verschoning bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige en onlogische verklaringen of voor het gebrek aan kennis over de beweerd vervolgingsfeiten. Ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten.

Waar verzoeker erop wijst dat er geen rekening werd gehouden met de vele correcte en eensluidende antwoorden die hij gaf over zijn asielrelaas, zijn profiel, zijn levensomstandigheden in Shamshapoor, zijn werk als landbouwer, het werk van zijn broer voor de Afghaanse president en de macht van de lokale taliban, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat verzoekers asielrelaas verschillende elementen bevat die niet aannemelijk zijn rekening houdend met de Afghaanse context en zijn verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban hem – afkomstig uit een regeringsgezinde familie – trachtte te rekruteren, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "(...) Zo is het weinig geloofwaardig dat de taliban zoveel geduld zou uitoefenen wanneer iemand hen zo ongehoorzaam gezind is en niet ingaat op hun eisen. U haalt namelijk aan dat de taliban maar liefst tien tot twintig keer bij u langs zou zijn gekomen met de eis dat u zich moet aansluiten bij hen (CGVS 1, p. 17). Bij het eerste bezoek zou uw moeder de talibanaanhangers verteld hebben dat haar zonen niet thuis waren terwijl u wel thuis was maar zich in de schuur had verstopt (CGVS 1, p. 19). Ook bij het tweede bezoek zou uw moeder gezegd hebben dat haar zonen niet thuis waren en zou u zich verstopt hebben in de schuur (CGVS 1, p. 20). Het derde, vierde en de daaropvolgende bezoeken, zouden zich volgens hetzelfde scenario hebben afgespeeld (CGVS 1, p. 20-21). Het is allerm minst geloofwaardig te noemen dat de talibs zich bij deze tientallen bezoekjes steeds zo makkelijk door uw moeder zouden laten afschepen en met een kluitje in het riet zouden laten sturen als zou u niet thuis zijn. U haalt zelf ook aan dat de malik van uw dorp, malik S., gedood is door de taliban omdat hij een connectie had met de overheid, en dat een dorpeling van het naburige dorp Molumkhel die in het districtshuis werkte, genaamd Mi., gedood was door de taliban omdat hij niet was ingegaan op hun vraag zijn job te verlaten en hen te vervoegen (CGVS 1, p. 16). Waarom de taliban dan net met u zo veel geduld zou uitoefenen, is weinig plausibel. Verwacht mag worden dat deze strijders iets kordater zouden optreden, zoals in de door u genoemde voorbeelden. Het lijkt weinig aannemelijk dat de taliban tijdens die tien tot twintig bezoekjes nooit of te nimmer jullie hele eigendom zou hebben doorzocht. Uw stelling dat de taliban misschien een regel heeft en niet binnen gaat omdat uw moeder voor de deur stond (CGVS 1, p. 21) ontkracht u zelf door er aan toe te voegen dat ze gemakkelijk iemand kunnen vermoorden, door

bijvoorbeeld een bom in het huis te gooien (CGVS 1, p. 21). Ook verklaart u hun geduld door te stellen dat ze dachten dat u zich zou aansluiten bij hen (CGVS 1, p. 21). Het is echter weinig plausibel dat de taliban, wanneer ze in totaal tien tot twintig keer langsgaat bij een jongeman uit een regeringsgezinde familie, die zogezegd nooit thuis is maar zich gewoon in de schuur verschuilt, ervan uitgaat dat deze persoon zich wel zal aansluiten bij haar rangen. De door u geschetste gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit uw thuisland komen dan ook allerminst geloofwaardig over. Eveneens moet worden opgemerkt dat de manier waarop de taliban u, afkomstig uit een regeringsgezinde familie, poogde te rekruteren weinig plausibel overkomt. U geeft immers aan dat uw broer, M. A., al vijf of zes jaar voor de PPS werkte waar hij rechtstreeks instond voor de veiligheid van president Ashraf Ghani en zijn voorganger president Hamid Karzai. Voorheen was hij bovendien politieagent in Jalalabad (CGVS 1, p. 5-6). Vanuit het oogpunt van de taliban lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat zij tijd en moeite zouden steken in het pogen een jongeman uit een regeringsgezinde familie met rechtstreekse connecties in de onmiddellijke entourage van de president te rekruteren. Deze werkwijze is geheel wars de wijze waarop de taliban gewoonlijk rekruteert. Uit specifieke landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is. Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering is dan ook weinig overtuigend. Ook vreemd is dat u geen weet heeft van andere mannen in uw dorp of regio waarbij de taliban kwam aankloppen om zich aan te sluiten (CGVS 2, p. 10). Waarom de taliban dan precies u wenste in te lijven, een man uit een regeringsgezinde familie, is een raadsel waarover u geen verduidelijking kan scheppen (CGVS 2, p. 10). Bovendien moet de taliban hebben geweten of gedacht dat ze een immens risico nam om dagelijks bij een regeringsgezinde familie aan te kloppen. Ook de talibs moeten hebben geweten dat uw familie hen snel zouden kunnen verklikken aan de overheid via uw broer, en samen met de overheid een hinderlaag zouden kunnen opstellen. Ook de taliban moet het risico hierop hebben ingecalculeerd in plaats van het risico te nemen elke dag langs te komen bij u thuis en u te willen inlijven voor hun jihad."

Met het louter volharden in het gegeven dat zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk, overtuigend, plausibel, redelijk, eerlijk en doorleefd van aard waren, komt verzoeker niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer bestempeld kan worden.

Ook is verzoekers gedrag onverenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Terwijl verzoeker enerzijds verklaarde bijna dagelijks bedreigingen van de taliban te ontvangen verklaarde hij anderzijds gedurende tien tot vijftien dagen gewoon thuis te zijn gebleven om vervolgens vijf dagen te gaan schuilen bij de buurman en ten slotte tien dagen door te brengen in Molumhkhel alvorens Afghanistan te ontvluchten (administratief dossier, stuk 10, p. 17-18 en stuk 6, p. 3 en 8). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn moeder niet wisten dat de bezoeken gedurende meer dan twee weken lang bijna dagelijks zouden blijven aanhouden, hij toen depressief was en geen andere uitweg zag dan zich tijdelijk schuil te houden in de schuur van de ouderlijke woning en hij zich pas achteraf gerealiseerd heeft dat hij veel geluk heeft gehad dat de taliban de woning niet hebben doorzocht, kan deze appreciatie niet ombuigen. Te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij later wel degelijk veiligheidsmaatregelen kon treffen, met name onderduiken bij zijn buurman en later zijn oom.

Tevens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker de vele bezoeken van de taliban niet aannemelijk maakt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over hoe vaak de taliban bij zijn huis zijn langs geweest, verzoekers verklaringen over de vele talibanbezoeken de algemeenheden niet overstijgen, verzoeker geen details kan geven over de conversaties tussen zijn moeder en de taliban en hij evenmin bijkomende informatie kan geven over de eisen die de taliban stelden, hoewel de taliban volgens verzoekers verklaringen maar liefst tien à twintig keer zijn langsgeslagen, verzoeker evenmin op de hoogte is van de plaats waar hij zich zou hebben moeten aanmelden, indien hij zich had willen aanbieden, verzoeker uiterst oppervlakkig blijft over wat zijn moeder geantwoord zou hebben aan de taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen voormelde motieven, zodat deze motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is aldus overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarnaast kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststelling dat zijn verklaringen haaks staan op de informatie die terug te vinden is op de Facebookprofielen van verzoeker (Q. I. en E. K.) en deze van zijn broers F. (F. Q.), M. A. (M. A. Q.) en Ah. R. (Ah. R. Q.). Dienaangaande wordt pertinent in de bestreden beslissing overwogen als volgt: "Eerst en vooral tracht u de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden door één van uw Facebookprofielen achter te houden. U stelt dat u een Facebookprofiel onder de naam 'E. K.' heeft en dat dat uw enige Facebookprofiel is (CGVS 2, p. 13). Het Facebookprofiel 'Q. I.' lijkt echter ook aan u toe te behoren. Aanvankelijk ontkent u dat u het bent op de profielfoto van dit profiel om dan toch enkele ogenblikken later toe te geven dat u het wel degelijk bent in die profielfoto (CGVS 2, p. 14). U ontkent echter dat het Facebookprofiel aan u zou toebehoren en geeft aan dat u niet weet wie het profiel 'Q. I.' heeft aangemaakt (CGVS 2, p. 14). U oppert als verklaring voor het bestaan van dit profiel dat uw broer M. A. het misschien aangemaakt heeft (CGVS 2, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat iemand een Facebookprofiel zou aanmaken met uw naam Q. en een profielfoto van u en daarnaast de tijd zou nemen om meer dan honderd vrienden toe te voegen (zie administratief dossier stuk 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met het weinig plausible karakter van uw verklaring, blijft u volhouden dat u niet weet door wie of hoe het profiel 'Q. I.' gemaakt is, dat uw enige profiel 'E. K.' is en dat u niet op de hoogte was van het bestaan van het profiel 'Q. I.' met uw naam en foto (CGVS 2, p. 14).

Het is weinig waarschijnlijk dat u niet op de hoogte geweest zou zijn dat iemand zich zou voordoen als u op Facebook. Het profiel 'Q. I.' heeft namelijk maar liefst 81 vrienden waarmee u ook als 'E. K.' bevriend bent, waaronder uw broer M. A. (zie administratief dossier stuk 14). Het is weinig geloofwaardig dat geen enkele van de 81 personen die met beide profielen bevriend waren u hierover een opmerking gemaakt zou hebben.

Daarnaast verklaart u tijdens uw gehoor ook dat uw oudere broer Ah. R. (verklaring DVZ, vraag 17), nooit naar school of de universiteit geweest is, niet buiten kan komen omdat hij sinds zijn geboorte mentale problemen heeft en daarom altijd thuis blijft (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 11, p. 17). Zijn Facebookprofiel schetst echter een ander beeld van hem. Op zijn profiel 'Ah. R. Q.' geeft hij aan gestudeerd te hebben aan de universiteit van Kabul en school gelopen te hebben in de Ghulam Haider Khan High School gelegen te Kabul (zie administratief dossier stukken 2 & 3). U verklaart dat uw broer Ah. R. geen Facebookprofiel zou hebben (CGVS 2, p. 13). Het lijkt echter geen twijfel dat het profiel 'Ah. R. Q.' het profiel is van uw broer, gezien zijn sprekende gelijkenis op u en uw andere broer M. A. Q. (zie foto op de PPS-kaart die u neerlegt), het feit dat 'Ah. R. Q.' en 'M. A. Q.' met elkaar bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 4) en het feit dat u en 'Ah. R. Q.' bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 10). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u ontkennen dat 'Ah. R. Q.' het profiel van uw broer Ah. R. is hoewel alles in die richting wijst (CGVS 2, p. 15). U schept echter geen licht op wie deze persoon dan wel zou zijn. Het is ook opmerkelijk dat wanneer u zijn foto te zien krijgt, u verklaart deze persoon niet te kennen, hoewel u wel met hem bevriend bent op Facebook, hij een commentaar schreef op uw profielfoto (zie administratief dossier stuk 13) en u verschillende foto's die hij publiceerde likete (zie administratief dossier stuk 15).

Van uw broer M. A. verklaart u dat hij omwille van jullie problemen met de taliban zijn vrouw en kinderen niet meer kon bezoeken en dat hij enkel veilig is wanneer hij op zijn werk blijft en dat hij daarom altijd op zijn werk blijft (CGVS 1, p. 22). Op 29 april 2016 publiceerde 'F. Q.' echter een foto van zichzelf waarin uw broer M. A. getagd is waarin deze laatste duidelijk niet op zijn werk is maar eerder in familieverband, gezien hij met 'F. Q.' en 'Mu. Qi.' duidelijk in de natuur vertoeft (zie stuk 5 administratief dossier). U bevestigt tijdens uw gehoor dat M. A. een Facebookprofiel heeft onder de naam 'M. A. Q.' (CGVS 2, p. 13) en herkent hem op verschillende foto's die gelinkt zijn aan zijn profiel (CGVS 2, p. 13; zie administratief dossier stukken 5 en 6). Ook op zijn eigen profiel publiceerde uw broer M. A. verschillende foto's waaruit blijkt dat hij zich niet enkel op zijn werk schuilhoudt (zie administratief dossier stukken 6 & 7). U probeert deze foto's te verklaren door te stellen dat M. A. met de president meegaat op verplaatsing want dat is immers zijn werk. Zoals reeds aangehaald lijkt uw broer echter helemaal niet aan het werk op deze foto's. Zo draagt hij vrijetijdskledij en is hij in het gezelschap van uw broer F. en ene Mu. Met dezelfde familienaam. Daarna verklaart u dat hij geen gevangene is en wel degelijk het Presidentieel Paleis mag verlaten om bijvoorbeeld boodschappen te doen (CGVS 2, p. 16). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw eerdere hierboven aangehaalde verklaring dat uw broer uit vrees voor de taliban nooit zijn werk verlaat. Het feit dat hij zich wel verplaatst buiten zijn werk relateert zijn vrees voor de taliban en bijgevolg ook de uwe in ernstige mate.

U verklaart eveneens dat uw jongere broer F. altijd thuis is en niet naar buiten durft te gaan uit vrees voor de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 2, p. 11). Uit de foto's die hij publiceert op zijn Facebookprofiel 'F. Q.' blijkt echter dat hij zich wel degelijk buitenshuis verplaatst (zie administratief dossier stukken 5 & 8). U verklaart dat uw broer F. geen Facebookprofiel heeft en dat dit profiel aan iemand anders moet toebehoren (CGVS 2, p. 13). U herkent deze 'F. Q.' niet wanneer u verschillende foto's van hem getoond worden (CGVS 2, p. 13-14, administratief dossier stukken 8A en 8B). Dit is opmerkelijk gezien jullie bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 16) en gezien het feit dat u reacties publiceerde op zijn profielfoto's en op zijn coverfoto (zie administratief dossier stukken 9 & 17). U heeft verder geen idee wie deze 'F. Q.' dan wel zou kunnen zijn en oppert dat hij misschien een vriend is van uw broer wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat hij op foto's met uw broer M. A. staat (CGVS 2, p. 16-17; zie administratief dossier stuk 5). Het is echter weinig waarschijnlijk dat het profiel 'F. Q.' niet aan uw jongere broer F. zou toebehoren gezien zijn naam dezelfde is, zijn uiterlijk overeenstemt met zijn door u verklaarde leeftijd (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 2, p. 15), jullie zoals hierboven aangehaald contacten onderhouden op Facebook en dat ook uw broer M. A. met 'F. Q.' bevriend is op Facebook (zie administratief dossier stuk 18) en ook zij nauwe contacten blijken te onderhouden (zie administratief dossier stukken 5 en 8B). Het is merkwaardig dat u pretendeert deze persoon niet te kennen (CGVS 2, p. 13-14). Doordat uw broer F. zich wel vrij buitenshuis verplaatst, wordt zijn voorgehouden vrees voor de taliban ongeloofwaardig, waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten verder wordt aangetast. Bovendien worden door bovengenoemde vaststellingen ook de door u voorgehouden identiteit en leefwereld heel sterk in vraag gesteld. Er kan namelijk worden geconcludeerd dat u tal van informatie over uw persoon en familie wilt achterhouden of verzweigen voor de Belgische asielinstanties."

Met het louter volharden dat de Facebookprofielen Q. I., Ah. R. Q. en F. Q. hem onbekend zijn en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte (negatieve) conclusies trekt uit de statussen van sommige Facebookprofielen van deze personen, slaagt verzoeker er andermaal niet in een ander licht te werpen op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. In zoverre hij in onderhavig verzoekschrift nog betoogt dat het voor veel Afghanen eerder gebruikelijk is dat zij op hun Facebookprofiel de meest nabijgelegen grote stad als hun regio van herkomst of hun plaats van tewerkstelling vermelden en niet hun geboorteplaats omdat dit niet alleen weinigzeggend zou zijn maar de grote stad ook meer "uitstraling" heeft, beperkt hij zich tot het uiten van een blote bewering die hij op geen enkele concrete wijze onderbouwt en die aldus evenmin van aard is om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

De werkzaamheden van verzoekers oudste broer, die reeds gedurende zes jaar in de directe entourage van de presidenten werkt en instaat voor hun veiligheid en voorheen als politieagent werkzaam was, kan op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker dient immers een vrees voor vervolging in zijn hoofd in concreto aannemelijk te maken hetgeen in casu niet is gebeurd.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. De taskara van verzoeker kan hoogstens zijn identiteit aantonen, doch zegt niets over zijn asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoot. De kopieën van de taskara, de PPS-kaart en het opleidingscertificaat van verzoekers broer, kunnen opnieuw slechts diens identiteit en werkzaamheden bij de PPS illustreren, gegevens die op zich niet ter discussie staan, doch maken op geen enkele wijze verzoekers beweerd problemen met de taliban aannemelijk. Ook de door verzoeker voorgelegde briefomslag zegt niets over zijn asielmotieven nu deze enkel aantoot dat hij post ontvangt uit Afghanistan.

Concluderend moet worden gesteld dat de verwerende partij op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeker zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij zijn land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met beryumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Tevens werpt verzoeker een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker laat hierin met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet het volgende gelden:

"In haar arrest dd. 7 maart 2018 oordeelde de RvV het volgende :

"Ter zake betoogt verzoeker in essentie dat er allerminst voldoende concreet werd ingegaan op de veiligheidssituatie in de gebieden waarvan hij afkomstig is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust vermits geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangemeten profiel en zijn verklaringen omtrent zijn familiaal netwerk, meer bepaald aan de verblijfplaatsen van zijn broers en het opleidingsniveau van zijn broers en van hemzelf. Verzoekers herkomst uit het dorp Shamshapoor, district Surkhrod, provincie Nangarhar wordt in de bestreden beslissing evenwel op zich niet betwist. De Raad stelt echter vast dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in het district Surkhrod, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in zijn dorp van herkomst niet kan worden beoordeeld. Ook ontbreekt het de Raad tevens aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er desgevallend voor verzoeker een vestigingsalternatief voorhanden is."

De bestreden beslissing dd. 20 maart 2018 wordt als volgt gemotiveerd :

"Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Ondanks de uitdrukkelijke vraag van de RvV in het arrest dd. 7 maart 2018, heeft het CGVS vreemd genoeg geen specifiek en/of bijkomend onderzoek gevoerd naar het voorhanden zijn van een vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker.

Dit impliceert dat het CGVS er klaarblijkelijk van uitgaat dat dit vestigingsalternatief niet voorhanden is.

Het CGVS besluit dat verzoeker kan terugkeren naar zijn district Surkhrod, waar er volgens het CGVS geen situatie van "open combat" is.

Tegelijk erkent het CGVS in de bestreden beslissing de aanwezigheid van de Taliban in het district Surkhrod.

Het CGVS erkent immers dat er zich in het district Surkhrod "met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen".

Welnu, volledig losstaand van verzoekers asielmotieven in het kader van zijn vluchtrelaas (vrees voor vervolgingen door de Taliban wegens weigering deelname aan de jihad) ; vormt de lange duur van afwezigheid uit zijn herkomstregio (sinds 2015 tot heden) op zich reeds een verhoogd risico om bij een (plotse) terugkeer het slachtoffer te worden van vervolgingen in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voor verzoeker persoonlijk zal een terugkeer naar zijn herkomstregio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking, waaronder de Taliban, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening ; feiten die volledig losstaan van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven in het kader van zijn asielrelaas ; zijnde represailles vanwege de Taliban door zijn niet deelname aan de jihad.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze specifieke problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 augustus 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, dat zich ook reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking

van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de Raad in zijn arrest nr. 200 801 van 7 maart 2018 bevestigde dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en omdat (ii) er actueel voor burgers in Surkhod geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt immers op goede gronden gesteld dat de Raad in zijn arrest nr. 200 801 van 7 maart 2018 bevestigde dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aannemelijk gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Surkhod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij

overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïdентificeerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 augustus 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal, ondanks de uitdrukkelijke vraag van de Raad, geen specifiek en bijkomend onderzoek heeft gevoerd naar het voorhanden zijn van een vestigingsalternatief en dat dit impliceert dat ervan wordt uitgegaan dat dit niet voorhanden is. Uit de motieven van het arrest nr. 200 801 van 7 maart 2018 blijkt evenwel niet dat de Raad heeft bevolen om een intern vestigingsalternatief te onderzoeken. De Raad stelde enkel vast dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in het district Surkhrod, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in verzoekers dorp van herkomst niet kan worden beoordeeld en dat het hem tevens ontbreekt aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er "desgevallend" voor verzoeker een vestigingsalternatief voorhanden is. Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker *in casu* niet betwist dat hij een burger is van het district Surkhrod, diende dan ook niet te worden onderzocht of er voor hem in Afghanistan een intern vestigingsalternatief voorhanden is. Dat dit laatste voor verzoeker niet voorhanden zou zijn, kan bijgevolg niet worden afgeleid uit de motieven van de bestreden beslissing en is overigens niet relevant.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat de lange duur van zijn afwezigheid uit zijn herkomstregio op zich reeds een verhoogd risico vormt om bij een (plotse) terugkeer het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 nu wordt erkend dat de taliban in het district Surkhrod aanwezig is en dat er zich in dat district "met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit niets blijkt dat verzoeker om deze reden de aandacht zal trekken van de taliban en een hoger veiligheidsrisico zou lopen. In tegendeel, uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het rechtsplegingsdossier, blijkt dat in het district Surkhrod het geweld, dat kan worden toegeschreven aan de taliban of ISKP, voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, en dat er de laatste jaren tevens complexe aanslagen plaatsvonden die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten, waarbij ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Voor personen die enkele jaren afwezig zouden zijn uit het district Surkhrod

blijkt evenwel niet dat er bij een terugkeer naar dat district sprake zou zijn van een verhoogd veiligheidsrisico. Dit blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. Evenmin voegt verzoeker informatie bij waaruit dit zou blijken.

Waar verzoeker ten slotte betoogt dat zijn persoonlijke situatie bij terugkeer hoe dan ook uitzichtloos is en hij voor ontvoering of een afrekening vreest, beperkt hij opnieuw zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Aldus brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in het district Surkhrod door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN